Socialdemokratiet administrerer ikke blot krisen og gennemfører ikke en nedskæringspolitik, der rammer de svageste, som det er blevet sagt i debatten.

Der er en ulykkelig tendens til, at vores økonomiske vanskeligheder gøres større og mere uløselige end de er, fordi vi gribes af mismod og tvivl på, at Socialdemokratiet har en rolle i et samfund med lav vækst.

Lad det derfor for det første være slået fast, at vi er et af verdens rigeste lande, vi har en offentlig sektor, der er større end næsten alle andre landes - antallet af offentligt ansatte voksede med 37.000 alene på det sidste år, - og vi har en meget høj produktivitet.

Men vi har også over 150.000 ledige, og vi har et underskud på betalingsbalancen, der nærmer sig 20 mia. om året. Det skyldes ikke offentlige nedskæringer, at vi har ledighed - for det første er den offentlige sektor ikke skåret ned totalt set - den er tværtimod vokset hvert år - og vil også vokse i 1981 - både i løbende priser og i faste. Samtidig vokser underskuddet på statsbudgettet, d.v.s. at staten afholder langt større udgifter, end den får dækket gennem skatterne - simpelthen for at øge aktiviteten i samfundet.

Det, der er problemet, er, at selv om vi producerer meget, er det ikke nok til at dække det samlede forbrug, investeringer og renter af vores udlandsgæld.

Vi skal, og vi kan, producere det, vi anvender - og det er en uholdbar tanke, at vi accepterer ledighed, virksomhedslukninger og depression, når der er brug for en større produktion - når vi allerede - som sagt - bruger mere, end vi fremstiller.

Når vi ikke kan konkurrere, skyldes det frem for noget, at vores valuta er overvurderet, og at vores betalingsbalanceunderskud tvinger os til at føre en højrentepolitik, som erhvervslivet ikke kan bære.

Selvom vi ikke kommer udenom en ubehagelig begrænsning af reallønnen, må Socialdemokratiet gøre op med mismodet, usikkerheden og tvivlen.

Det er derfor, vi skal gennemføre indgreb i indkomstpolitik, i skattepolitik, i pengepolitik, i erhvervspolitik, som gør det muligt at forøge vores produktion - så vi kan betale udlandsgælden tilbage og lægge grunden til ny fremgang.

Der er ikke plads indenfor rammerne af vores produktion i de nærmeste år til at forøge den offentlige sektor, og det er heller ikke ønskeligt, for der er mange muligheder for at gennemføre reformer indenfor det enorme totalbeløb, vi har. Der kan ændres på strukturen - der kan forenkles, og der

kan flyttes om, så vi får mere ud af de samme penge.

Det er det, vi er begyndt på, netop for at opfylde de mål, der er indeholdt i vores arbejdsprogram. Det har intet at gøre med borgerlig krisepolitik.

Jeg håber, at det budskab, der må udgå fra denne kongres, er, at Socialdemokratiet har viljen og modet til at føre en politik, som nok er ubehagelig på nogle områder, men som løser vore stagnationsproblemer og retter de skævheder og fejl i skattepolitikken, i uddannelsespolitikken, i boligpolitikken, i erhvervspolitikken o.s.v., som er en del af krisens årsag.

Når vi danskere i så høj grad føler os ramt af krise, er det også - og måske allermest - et psykologisk fænomen, fordi vi tror, at alting går skævt, og at vi intet kan gøre ved det. Men: Danmark er jo meget rigere end nogensinde før i vores historie - og da vi var fattigere, var vi ikke pessimister.

Det er Socialdemokratiets opgave at få en fornyelse ud af krisen, at lægge en stabil og sikker kurs for 1980'erne, en kurs der, selvom den ikke består af gyldne løfter, alligevel fjerner angsten og tvivlen på fremtiden.

Det er vores opgave at give danskerne optimismen tilbage.